

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

14. njeđzela po swjatej Trojizny.

Matth. 7, 24—27.

Wo mudrym mužy rěczy Anjes. Hdyž hewał cžłowje-kojo wo tajkim słyscha, potom drje s hromadami k njemu khwataju, ale žaneje pomozny, žaneje rady sa to, sa cžož tajku pytaju, njenamařaju; jeno to pschezo šhonja, so šu tamni mudri došč, jich wo jich pjenjesy pschinjesč. Wjele nusnišcho, hacž k tak mjenowanym mudrym ludžom khodžicž, je: šam mudry muž, mudra žona šo ščinič. Ty móžesč šo tajki ščinič, mój pschecželo, šamo hdy by žanych wo-šebnych duchownych darow njeměl; móžesč, hdyž tež potom niž mudry sa tutón šwět, dha tola, šchtož je wjele wažnišche, mudry šo ščinič sa njebjeske kralestwo, tak, šo šwoje wěczne šbože na dobry twjerdy šaklad šałožišch, a to šamo šo cži wšacž njemóže. Duž šlyšchmy to praschenje:

Mudry muž, mudra žona, nochžyl šo tajki ščinič?

Šhrystuš praji nam: 1. hdy tajzy budžemy;

2. hdy budže šo pschede wšchem pokasacž, hacž tajzy šmy.

1. „Šchtož te moje šłowa šlyšchi a cžini je, teho pschirunam ja mudremu mužej, kiž je šwój dom na škatu wutwaril“. Šo Šhrystušowe šłowo šlyšchimy, to je to přenje, šchtož Šhrystuš wot naš šebi žada, a to je woprawdže tež to najšnadnišche, šchtož tón wulki Bóh wot naš šebi žadacž móže. Šizom, hdyž njebychmy na cžłowjeka, kiž s nami rěczy, chžyli pošluchacž, bychmy s tym wopokasali, šo jeho nječesčimny. A na Boha nochžyli šedžbowacž?

Chžyli woprawdže šebi myšlicž, šo budže Bóh tajke nje-česčenje šebi lubicž dacž, abo šo wón jenož k temu rěczy, šo njeby ničto na njeho pošluchal? Hdy bychy woprawdže tajzy njerosomni cžłowjekojo byli, kiž bychy šebi tajke myšlili, hižom ta khwalba, kotruž Šhrystuš Marji dawo, jako k jeho nohomaj na jeho rěč pošluchasche, by jim něšchto druge dyrbjalo prajicž. A kał chžyli my žohno-wanje wot jeho šłowa mēč, hdyž njebychmy jo chžyli šlyšhecž? Najmyšchšche šbože sa cžłowjeka žane šbože njeje, hdyž jo šebi njecha pschizpicž. Tak wostanje tež najkraš-nišche šłowo, Bože šłowo, hjes kóždeho žohnowanja sa cžłowjeka, hdyž jo do šwojeje wutrobny pschijecž njecha. Ale ach, jich wjele ani wjazny šwolniwnych njeje, wulkeho Boha šlyšhecž, je Samuelom rjez: rěč, twój wotrocž šlyšchi. Wjele bliže leži jim druge šłowo: šchto je tón knjes, šo bych ja dyrbjal pošluchacž na jeho hlóš? Star-šchi žadaju šebi drje wot šwojich džeczi, šo bychy na nich pošluchale, pošluchaju drje tež hušto — a druhdy kał jara! — na šwoje džeczi, ale na wulkeho wótza wšchitkich cžłowškich džeczi njepošluchaju. Na tajkich, kiž šo sa mudrych wudawaju, šedžbujaju drje cžłowjekojo, kaž by jich šłowo wěrne šłowo Bože bylo, ale na woprawdžite Bože šłowo, na šłowo wěczneje mudrosče njepschindže jim ani do myšlow šedžbowacž. Woni šo drje šami rad šlyšcha rěčecž a mēnja, šo je jich rěč tak mudra, ale teho njechadža šlyšhecž, kiž móže šam wo šebi prajicž: ja šym, kiž šym, a budu, kotruž budu. Tež jow placzi: hdyž šu šo sa mudrych mēli, šu woni blasni ščinjeni. W šwojeje blasnosčzi teho

wot so storca, w kotrymž wschitka mudrosć w polnosći bydl, kiž móže sam jim pucž k wěrnemu sbožu pokasacž.

Alle kaž kusne to sa cžlowjeka je, so na Bože słowo posłucha, Ahrystuž tola holeho posłucharja hišće mudreho njemjenuje, praji wjele bóle wo tajtim, so dom swojeho sboža na pěš twari, so potajkim žaneho wobstacža, žaneho sakada nima. Hišće jene žada: sčtož te moje słowa słychi a cžini je, kaž tež hišće přichi swojim dželenju swojich wučobnikow na to dopomina, hdyž jim pschitaja: wučće jich džeržecž wschitko, sčtož ja wam pschitajasał bym. Wschitko tež hižom staršchi husčiči storka: ja bym swojemu džěcžu wschitko prajił, ale wono njecha posłuchacž, to rěka, po mojej radže cžinicž. Woni jara derje wjedža, so ja jich džěcžo wschitko wot teho wotwisuje, so po nej cžini. To chze tež Bóh. Wón tola k nam cžlowjekam njerěči bjes wotpohlada, wón nicžo bjes žyle wěsteho wotpohlada njecžini, chze se wschěm, sčtož cžini, tež něsčto wěste dozpicž, tež s tym, so nam dawa swoje słowo słychecž. Wón tež niž jeno tehodla k nam rěči, so by naš nastróžil w našich cžělnym hrěschnym žiwjenju, abo so bychmy něsčto rjane słycheli, kaž druhdy praja: to běšče rjane přědowanje, bym so prawje na nim natwaril, ale potom tam džėja a na njo sabudu, po nim njecžinja. Potom sa nich tuto přědowanje wopravdže žane rjane přědowanje njeje bylo, woni nejšu so s njeho natwarili. Potom hake je sa cžlowjeka přědowanje rjane, žohnowanja polne, natwarjaze bylo, hdyž so psches njo k temu nawabicž dawaju, po nim cžinicž, swoje sbože dale na nim twaricž, so bliže dacž domjecž k wěcznemu sbožu.

Alle njespominajmy, hdyž wo tym rěčimy, so mamy Bože słowo cžinicž jeno na to, so bychmy něsčto dokonjeli, Bože kasnje džerželi, tež slubjenja, tež słowa trosčta, kiž so w bibliji namakaju, šu tola tež Bože słowo, tež te same mamy cžinicž, to rěka, na nje mamy so polnje spusčecž. Wo wjele wjekela, wo wjele mēra pschinjeku so cžlowjekojo psches to, so so polnje na nje njespusčēja. Sak wjele wjazny mēra by do našich wutrobom cžahnylo, hdy bychmy wopravdže chžyli cžinicž po tym słowje: njestarajče so, wasch njebieski Wóczez wē, so wy teho wscheho potriebacže. Abo po tym druhim: porucž temu Anjezej swoje pucže a mēj nadžiju k nemu, wón budže wschitko derje cžinicž. Sčtož ma wopravdže tajku nadžiju a teho dla jemu swoje pucže porucža, teho njemóže žadny njemēr wjazny stróžicž, bjes staroscžow kaž džěcžo psches žiwjenje pōndže. — Haj, niž jeno wo mēr a wjekela hižom na semi so pschinjekem, hdyž po jeho słowje njecžinim, tež wo swoje wēczne sbože. Wschetož tošame potom njesaložimy na njesachodny sałožk wēczneho słowa Božeho. Abo na cžo chžyli swoje wēczne sbože sałožecž, je-li so niž na to, sčtož s wēcznosće je, na słowo wēczneho Boha? Wēč, dha budžesch žiw, twoja wēra je cže wustrowila, je tebi pomhaka, wona praji a slubi. Sčtož po tutym słowje cžini, sčtož we wērje so džerži ke Ahrystužej Sesužej, sčtož swoje sbože docžaka wot njeho, jenož wot njeho, na njeho swoje dowěrjenje staja sa cžaš a wēcznosć, tón je swoje sbože na tu skalu stajil, kiž s wēcznosće nuts došaha do tuteje cžahnosće, je dom swojeho sboža twerdže sałožil, je mudry muž so scžinil. Žadny cžlowjek njetwari swoju kēžu, kiž dyrbi jemu w tutej cžahnosći sa jeho cžělo služicž, na mjehki pěš; chzemy mudri byč, sak mohli sbože swojeje dusche, kiž dyrbi nam we wēcznosći wostacž, na sachodny pěš semskich wēzow twaricž? Duž dha cžinimy w kōždym nastupanju po Božim słowje, kotrež słychimy, a my so mudri mužojo, mudre žony scžinimy, njetriebamy k sak mjenowanym mudrym ludžom kłodžicž. —

2. Alle so bym so tajny scžinili, mamy tež wopokasacž. Hdy dha so to najlěpje pokasa? Swontownje njemóžemy to pschezo hnydom sak bjes wscheho widžecž, hacž je so dom na pěš abo na skalu natwaril. Saklad leži we hlubinje. Hake hdyž strachi

pschindu, so to pokasa. To chze Ahrystuž prajicž, hdyž w pschirunanju dale rjeknje: „jako nahly desčecž padže a woda pschindže a wētry dujachu a na tón dom storkachu, wón wschaf njepadže; pschetož wón běšče na skalu stajeny“; wo druhim domje sak, kiž běšče na pěš twarjeny, rěka: „duž wón padže a běšče jeho pad wulki.“ Wobemaj domomaj hroža te same strachi a nētk so pokasa, so bēščaj hinał natwarjenaj a njebēščaj jenak wjele hōbnaj. Sak je tež pola cžlowjekow. Sak dolho wschitko derje džē, žiwjenje cžiche, bjes cžěščich domaphtanjow wostanje, sda so, kaž by nje-wērjazy, kiž so wo Bože słowo njestara, so po nim njesložil, runje sak derje psches žiwjenje pschischol a w žiwjenju wobstal, sak tón, kiž so k Božemu słowu džerži. Haj, husto tamny po sdaču dale pschindže a je sbožownišchi hacž tón; wón so hordži pschēd tym, jeho šnano tež sazpiwa. Alle hdyž potom cžaš spytowanja a pruhowanja pschindu a wone pschindu sa wobeju jenak derje — husto pschindu žyle te same — potom so pokasuje, so sbože swojeho žiwjenja nještaj na tón samy saklad twariłoj. — A tute pruhowanja a domaphtanja, to šu te wichory žiwjenja, kiž husto njenadžujzy pschindu, to šu nahle desčecžiki šrudoby, kiž cžlowjeka husto sak jara poraža. Sčtož twerdže njestej na Božim słowje, tón bēži potom k cžlowjekam, so by pola nich pomoz pytal. A tola rěka: saklaty je, sčtož so na cžlowjekow spusčēja, woni pomhacž njemóža, tón storki a žaloscži, hdyž pola nich docžakanu pomoz njenamaka, tón by chžyl sawutlicž, dokelž wjazny njewē, hžje by so hišće mohł wobrocžicž. Nahle desčecžiki šrudoby torhaju jeho bōrny jow, bōrny tam, pschinjeku jeho bōrny na tu, bōrny na tamnu myšl; wón njenamaka, hžje by jeho noha mohla twerdže stacž. A hdyž wichor šudneho dnja pschindže, kiž jemu tež posledni šytk wscheho teho precž wosmje, na cžož bēšče so hacž dotal spusččal, potom hlubofo padnje a njebudže mōž wjazny stanyč. Sbože jeho žiwjenja je na pschezo skazene, jeho sbožnosć na pschezo šhubjena. — Žyle hinał tón cžaš spytowanja a domaphtanja wobštej, kiž swoje žiwjenje a sbože swojeje dusche na Bože słowo sałožuje. Wón cžuje drje tež, sak wichory wofofo njeho hōwria, tschepota tež pod cžěžkim njesbožom, sacžawa tež tu šrudobu, kiž jeho trjehi, ale žaneho sawutlenia wón njesnaje, padnyč njemóže, jeho wēra, jeho dowěrjenje džerži jeho sak se želešnymi pschidžeržawkami twerdže na sakladže Božeho słowa a jeho slubjenjow; te jeho pschezo sašo troschtuja, dawaju jemu pschezo sašo nowu mōž, so njesawutli, ale troschtny rjeknje: mōj Anježe a mōj Božo, moja skala a mōj hōb, na kotrehož so spusččam. A pschindže hrēch, do kotrehož je tež wón padnył, chze wón jeho do skazanja storkicž, dha štej pod kchizom na Golgacže, k temu so džerži, tón woła sa njeho: šmilnosć, šmilnosć. A duž wostanje, hdyž so tež hlubofo ponizeneho sacžawa, tola troschtny a khwali:

Sa bym psches Ahrysta krawne rany
Tón prawy grunt nētk namakal;
Troscht drugi njeje namakany,
So bych so we nim šadowal.
Tón grunt mi wēcznje wostanje,
Hdyž wschitko druge šahinje.

Aa tutym sakladže wón wostanje a njepadnje.

A pschindže tež sa njeho posledni najcžěžšchi wichor, wichor šmjercže a šuda, wón štej na wotwalenym rowowym kamjenju swojeho Sbožnika, kiž je tež sa njeho šmjercži mōž wšal, džerži so k jeho słowu: sčtož do mnje wēri, tón nihdy njetwumje. Šsmjercž a šud dyrbitaj cžěfacž pschēd nim, tym žiwjenjom, tej prawdosču. — Sak wostanje dom jeho sboža jemu njehnuty pod wschitkimi wichorami, kiž mōža jemu jow sak tam hrošecž. Wón je wopravdže mudry muž, mudry sa njebieske kralestwo. Dochžyli so wschitny tajny scžinicž? Tuta mudrosć je jenicžka prava mudrosć, kiž wērne žohnowanje pschinjeku. Duž dha njech

Chrystusowe słowo było nam głęboko do wnętrza serca: „Słotki te moje słowa słyszy a czyni je, tego pschirunam ja mudremu muzej.“ Hamjeń.
W. w H. W.

Spytaj to!

Wsmi wschędnje jene słowo febi
Ty i luboh' słowa Bożeho
A sshowaj, wopomni we wnętrzu,
Słotki tebi praji, kafa to.

Ty potom wěcze bórsh shtonisch,
Kaf sbože tebi pschiradnje,
Kaf wjele lóžsho czeže snješech,
Kaf śwět cze mjenje sawjedže.

Tež wjele bólc budžesh hladacz
Eso hrěcha, budžesh sfludnišchi;
Pšches twoje snamjo budža drush
Tež na pucz Boži nuczeni.

Ty budžesh dale spokojnišchi
A dželacz rad a wješele.
Duž: krotke słowo kóžde ranje!
Tón pospyt žel czi njebudže.

Surij Bróšt.

Srudna podawisna.

Se fewjerneje Ameriki a to i New-Ingolda w Pennsylvaniji nam psched mnohimi lětami sledowazu srudnu powjescz podachu.

Psched dwemaj letomaj mlody cłowjeť, wěstij Josef Maurer, knježnu Settu Uingerownu, kiž bě lubušć kwojeju starscheju, wob-
rěcza, so by i nim czeťnyła, dokelž běschaj so jejnaj starschej sa-
powjedžkoj, ju jemu sa mandželstu dacž. Sblasnjena holczka po
jeho radže cziňesche, a jejny nan so sapschibaha, so wona zenje
sako do starschiskeho domu sastupicz nješmje. Psched lětom Maurer
do Kanady džěšche, a i pjenjesami, wot njeho blanyimi, a se kwojeje
kamšnej malej sašlužbu Setta febie a kwoje džěcžo žiwjesche.
Duž psched někotrymi njeđzelemi jejny muž w Montrealu na jětra
wumrje. Želaza wudowa nadžijesche so, so je czať twjerdu myšl
jejneho nana smilil, a so se kwojim nimale dwělětnym džěščom
do starschiskeho domu wobroczi. Tola wschitke próstwy běchu po-
darmo. Nan kwojeje džowzy a jejnemu džěšču pschedyť we kwojim
domje sawowjedzi a psched nimaj durje nješmilnje samny. Nólž
běšche symna a daloko a schěroko njebe žadny dom. Bližšche ranje
Settu i jejnym džěščom psched durjemi starschiskeho domu morweju
namakachu. Wobej běschtej smjeršnylej. Podarmo běšche wobša
macž to male stworjeńcžo hišcže do kwojeho kamšneho drasčjenja
sawalecz pytała.

My so wěšo i polnym prawom nad nanowej njesjednoczi-
woscžu a kurowej krotoscžu roshorjamy, kotryž bě nanej sħubjeneho
šyna tak njepodobny. Tež sda so ta próstwa na tak někotrych
starschich derje nałożena bycz: Nječiniče teho runja kaž wón!
Njewotstorkujče kwoje džěczi, hdyž wone i rostacžom wrócžopucz
pytaju i starschiskej wnętrze a i starschiskemu domej! — Niž
mjenje pať je tale srudna podawisna tež napominanje sa džěczi:
Njesazpivajče žohnowanie kwojeju starscheju a hladajče so pucza
hrěcha, pschede wschēm tež pschi wobsamlnjenju mandželstwa! Waschej
starschej mataj prawo na to, tež pschi waschim woženjenju wot
was šlyšchanaj bycz a febi žadacz, so wy snajmjeńšcha w sčěřpli-
woscži jeju pschiswolenje woczalacže.

F.

Sserbowka.

Historiska novella wot N. Žibuša. Seřerbschczil K. A. Fiedler.

(Pštracžowanje.)

„Nól, Levio“, někajki ryczeřski šlužbnik rjekny, „Ty so prawje
bórsh se kwojeho pschekupnistwa wrócziš.“

„Bohu budž džal, so tule holczku setkach; hewaf budžich tym
mordarjam do rukow padnył.“

„S wottal pschirndžesh, rjane džěcžo?“

„S Kótlowa, hdyž šušitam czeťnych.“

„Hdyha tam pschiczežechu?“

„Dženka w nozy.“

„Kaf šlyni?“

„Wčžera se sakhadženjom blónza jeno někotři pschirndžechu; ale
wotoko polnozy je jich hišcže wjele pschicžahnył.“

„Dyrbimij knjesej Janej smolom wo tym powjescz dacž, so šy
Ty šušitow widžala a so móžesh wo nich wědomoscž dacž. Hdyha
šy namakacz, rjane džěcžo?“

Levi rucže sa nju słowo sapschija: „W Leviowym domje
w židowskej hašy; mje swješela, so móžu tym knjesam pošlužicž.“

„Słotki wěm, to šym prajiła“, Mařka wotwobarajzy džěšche;
„Hdyž to jeno kwojemu knjesej; ja njemóžu ničžo druge pschi-
stajicž.“

„S czeťanzom i nješchecželskeho lěhwa wójniški rostasowaf rad
šam porěczi; duž so jeno na to pschihotuj, so smějšch bórsh psched
knjesa Jana stupicz, a dopomni so na wschitke wobštejnosče. W tu
šhwilu móžesh i Leviom do jeho domu hič; my po Tebje pschir-
džemy, hdyž budžesh žadana!“

S tymi słowami: „Mi by lubšcho było, hdy byšcže mje na
pokoj wostajili; ja i wulfimi knjesami rada njerěcžu!“ so Mařka
i Leviom wotšali. Tola lědy bě wona kwoje smaczi w Leviowej
stwie wotpoložila, jako pošol pschirndže, so by ju na hród dowjedł.
S wopředka so wona pschecžiwjesche, šobu hič, ale pschirěčžowanje
Leviowe, kaž tež kamšne pschewědčjenje, so jeje napschecžiwł ničžo
pomhacz njebudže, jejny njelóšć pschewiny, a wona džěšche. Šo
dołhim khodže bu wjedžena a psched wyšofimi durjemi jej porucžene,
tak dołho woczalacz, doniž wolana njebudže. Lědy běšche tam
šhwilku postala, jako so krute mužske stupy bližachu, a mlodženž
psched nej stejšche, kotrehož prawidlowne cžahi šlědy šlyneje czeť-
nosče a brějdowanja pokazowachu. Pschěšlapnienty wón wotomil na
Mařku hladasche, a jeho cžahi so wožiwichu.

„Ty šy jara pschecželna, rjana Sserbowka, so mi salutujesh,
moje šlubjenje dopjelnicž. Budžich je tež nětko i czeťka dopjelnicž
mohl. Duž je na kóždy pad lěpje, so šy Ty tudy pola mje, hacž
ja w Kótlowje.“

„K Wam ja nješšym pschisčka, knjes Luthero, ale steju
jomle na porucžnoscz Wascheho knjesa nana, kotryž cže wote mnje
něšcto wo šušitach šlyšcycz.“

„A ja cžył wot Tebje tež rad něšcto šlyšcycz. Tola naj-
prjedy nan, potom šyn!“

W tym wotomiku so durje wotewriču, a Mařka bu nits
pušcžena. Knjes Luther mjes tym po korridoru horje a dele
khodžesche, kručže rostacženy, so nočzy prjedy i blaka twočnyčž,
doniž Sserbowku hišcže ras widžal a i nej porěcžal njeje. Šeho
sčěřpliwoscž njebu na žanu twjerdu pruhu stajena, pschetož Mařka
so bórsh sako šjewi a cžyšche i hujnym postrowom nimo njeho
spěchowacz. Tola wón jej pucz i tymi słowami sastupi: „Slyšch,
holczka, kaha je twój nan do Kótlowa pschischoł? Nješšym kwoje
słowo derje džeržal?“

„Khorj je tam pschischoł a nětko je njebohi“, džěšche Mařka
i hróšbu; „mějče džal sa Waschu dobrotu, ale nětk dajče mi
hič!“

„Tónle khóð dele chzu Gze pschemodžicž a hiščže hłóðke hłowcžto s tobu porécžecž;“ a s tym wón žhle blifko porno njej džěšche, pschi čžimž jejnu rulu sapschijecž pytašche, kotraž pač bu jemu s wutrajnoščžu wotčžahowana. W bolosnym roshorjenju Mařka do přědka khwatašche a wukhod smyli, kiž šo psches poboczne durje samkašche. Šalle kónž dolheho khoda jejny pschemodnik ně- kaje durje wotewri. Wona pohlada do derje wuhotowaneje stwy, chžyšche šo sawróčžicž, bu pač wot šwojeho pschemodnika do njeje šunjena, kotryž jej s dobom pucž sastupi a durje samkny a saryhe- loma. Lohkich dohčžow šwucženy, samkny wón bjese wscheho dal- šcheho tu knježnu do šwojeju ramjenjom.

Mařka sakschicža a šo wottorhny. „„Seli šče rycžer, dha mje njejšchidženu puščžecž! Njesahubcže tač tu dobrotu, kotruž šče na mni a na mojim namu čžinili!““

„Moja lubka, ta dobrotu bč jeno na daň šaložena, a tehdy Gzi hižom prajach, šo šebi po nju pschińdu. Wč-so je mi hiščže škladnišcho a lubšcho, šo mi ju Ty pschinješech.“

S tymi hłowami chžyšche šo jej šašo bližicž. Wona něotre krocžele nařad stupi a mjecžil se šwojeho draščženja wučžahny, kotryž hrožo posbčhny: „„Wascha šmjercž, jeli šebi hiščže junu šwažicže, šo mje dótknyčž! A jeli-so mje hnydom njepuščžicže, dha wołam wo pomoz.““

„To mašch podarmo, moja mača wutrobitoščž“, knjes Luther s wuřmčhom šnapschecžiw; „mój knjes nan ženje hew nješchi- khadža, a moji hlužobnižny mje šnaja. Tola šo wschemu do předy pschińdu, šo na něotre hodžiny wotšalu a s dobom ša twoju wu- pravu postaram. Ty šy nětk jowle domach, a wot Tebje budže wotwiřowacž, hacž budže šo tónle pschebnyč namaj wobemaj lubicž, abo niž.“

Knjes Luther woteńdže a nařchu pschecželnizu šadwelowanju šawostaji. Wona k durjam štocži, šo by je wotštorčžila: ach te bčchu wot wotach saryhelowane; wona šo s wofnom won klonješche, šo by škof hacž k šemi wuměřika: šatraschna hlužubina šo psched njej wotewri. Wjazyž krocž stwu ruzy lamajo horje a dele pschekhodži, potom šo šhraba a na jejnym woblicžu bčšche wumnyšł čžitacž. Wona k wofnu stupi a do krajiny won šhladowašche. Wšched njej Šprewja ležješche, a na tamnym boku teje šameje mača runina, kotraž njebč s drjewinu wobroščžena. „Wot tam pschińdu Šuřitojo, wot tam Siegmund“ — a pruha nadžije šo s jejneho wóčžka šwécžješche. „Hiščže dženkš“, šebi pomnyšli, „móže wón mój psche- bnyč šhonicž! Šowle je tón šchlewjer, kotryž k šbožu hiščže pschi šebi nošču. Šmahuj w našymnym powěťje, něžna tkanina, ša šrudnu hlužbu postajena! Šraj lubemu, šo po nim žedžu a jemu šwěrna wotštanu hacž do šmjercže!“ Wóřny bč tón mačy škutł do- konjany, a Mařka nětko kěžžbliwišcho šwoju wokolnoščž pruh- wašche. Wot měřta njemóžješche šo tón šchlewjer widžecž, haj šamo tež wot wobšadki hrodu niž, pschetož stwa, w kotrejž bčšche, najdale k Šprewi won wuřtupowašche a róžł tworješche. Na prawizu, hđžež šo dženkš mlynške wrota namakaju, bu wuhlad psches móžny dub šapschirny, kotryž se šwojim wjerščkom wofno pschekahašche a šwoje šchěroko hačošy do blifkoscže teho šameho rošččěrješche; a hdyž šo jedyn trochu won nařhili, dha bčchu mlynške kola widžecž, psches kotrejž šo woda šchumjo walesche a je se šwojim špadom wjercžo šobu štorhowašche. Niže mlynna bč Šprewja šchěroka a hlužobka a pokasowašche, hdyž tež mačy, dha tola šamknjeny a lu- bosny wobras, dofelž šo s tamneho boka ku rošččěrjachu, kotrejž bčchu s čžemnej wólščinu wobrubjene. Mařka do krajiny won šhladowašche, bjes šačžuwanja teho, šo na měřtnje šteješche, kotrejž wot nutška a wonka wscho pschetreješche, šchtož bč hdy widžala. Wona jenicžžy na wumóženje a wjecženje myšlesche a teho dla wokolne

pschedmjety jeno s počžahom na to šamo wobhladowašche. Wjel- čžyž pschi wofnje šteješche, šejhrawanju šchlewjerja pschihladowajžy, potom šhladowašche myšlnje do móžnych dubowyh hačošow a što- žowašche wot jow wóčžy nad runinu, psches kotruž dyrbješche wón pschińcž.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šańdženu njedželu bu knjes kandidat Wjerwa jako po- možny duchowny w Buležach šapokasany. Duchownu šwjecžišnu dosta wón na šerbškim kemschenju psches knjesa šararja Šubizu a na němškim kemschenju knjes šarar lic. theol. Kencž noweho knjesa duchowneho wošadže pschedstaji.

— Š Hrodžiščžja. Wot 17. žnjeńza hacž do 14. po- žnjeńza 1908 wotdžerža šo tudy „Šserbški seminar ša šerbškich študowazyh bohohłowstwa“ pod wodženjom knjesa šararja Wrošala. Wobdžělichu šo cand. theol. Wařar Wrošal s Hrodžiščžja, stud. theol. Jan Kencž s Wjelecžina, Kurt Šandrik s Šomorna, Šhorla Šichžan s Šodžija, Šurij Šsmoła s Budestž. Wotpohlad tuteho šeminara je, mlodyh študowazyh ša šastojństwo pschihotowacž a w macžetnej rěčži wudošpolnjecž. Džěłachny w grammatizy a kate- chizmy, pscheložowachny s dogmatiščij knihow, wukładowachny list na Šilippiškich a čžitachny 2 knižy k. šar. em. Urbana: „Štawišna čžerpjenja a pschekrařnjenja Šesom Šhryřta“ a „Wóčžinske hrona“. Šehorunja přenje listna kniži, wot k. šar. em. Ššyřny špiřaneje, kotrejž knihowne towarštwu w bližšim čžasju wuda. Špěwašche šo tež liturgia po agendže. 10., 11. a 13. njedželu po Ššw. Trojizy šo w Hrodžiščžju kemschenja, šerbške a němške, wot študowazyh džeržachu. — Še to 11. krocž, šo ma tutón seminar w Hrodžiščžju šwoje měřtno. Wóh daj, šo dale wobšteji Wóhu k čžescži, Šserbam k wužitku. Šhorla Křižan.

— Njedželu šmėje šo w Šatežach šerbški wjecžor k wopom- njecžu šerbškeho wóčžinza Š. Š. Šsmolerja.

— 30. septembra šmėje šo pošwjecženje noweje železnizy wot Šatež do Wójerez. Ššwjedžen šo něhdže dopoldnja w 11 hodž. w Šatežach šapocznie, hđžež šwjedženški čžah s Wójerez pschijědže. Něhdže w 1 hodž. čžah šašo wotjědže a šmēja šo potom postro- wjenja na šastaniščžach. Šopoldnju budže potom we Wójerezach šwjedženška hoščžina.

— Šačžrunje je dženi wote dnja čžitacž wo pošpytach, w po- wěťrje lětacž, dha tola nješbože na tyhšle pošpytach leži, kaž by šo čžłowjekam prajiko: „wotšancže na šemi, tam je wašche měřto!“ Šdyž je šo psched krotkim Šeppelinowy powětron šnicžil, je wěřty Šaršival pola Šarlina se šwojim powěťrowym ballonom nowe pošpyty džinił, kotrejž bčchu šo hacž dotal poradžile. Ššriedu chžyšche šwoje pošpyty psched šhěžorom pokasacž, tola předy hacž k temu dóńdže, bu powěťrowy ballon wot wichora šlemjeny a rořkamany. Škóncžuje šo na tšěšche wukhowa, šo čžłowjetojo do nješboža nje- pschińdžechu.

— Šapominanje pschińdže se šjednocženych štatow pošńóžneje Šmeriki ša tyh, kiž maja myšle tam wučžahnyč. Džěłacžerške wobštejnoscže šu tam w tu khwilu jara hubjene. Šraj je pošny tajkich, kiž džěka nimaja. Šhudyh šchulškim džěčžom dyrbi šo wot štata žyřoba wudžělicž, dofelž šarschi jich šejwicz njemóža. Wjele nanow je w tajkim wulšim hubjenštwje, šo maja wuřwolicž, hacž chžedža nusu tradacž a hłóðni hycž abo na njeprawe wašchnje šebi něščto dohčž. Wošebje ša holžy je jara čžěžko, dofelž šo tym, kiž žaneje warby nimaja, pucž hrěcha šchěroko wotewri.